

Understøttelseskasser, bortset fra, at det ogsaa rent praktisk vil have sine Vanskeligheder at tillade Hjælpekassernes Bestyrelser at yde ret store Beløb og saa lade den paagældende Forsørgelseskommune bløde de  $\frac{3}{4}$  af dette Beløb. Og det maa jo altid være Bestyrelsen for Hjælpekassen i Opholdskommunen, der maa være den afgørende, naar Talen er om, hvorvidt den paagældende ved et ret rundeligt Beløb vil kunne holdes fri af det offentlige Fattigvæsen.

Jeg behøver vist ikke at sige yderligere til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) med Hensyn til min Stilling overfor en Forhøjelse af Statstilskuddet til Kommunerne. Jeg tror ikke, at det kan siges for Tiden at være paakrævet. Vi skal have Hjælpekassernes Virksomhed ind i et mere fast Spør, end det hidtil har været, inden det virkelig kan overses, om det er paakrævet at gaa til en Forhøjelse af de 250,000 Kr., idet jeg gentager, hvad jeg begyndte med at sige til det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne), at det, vi vil, er ikke at yde Statstilskud til Afhjælpning af den Trang, som Kommunerne hidtil har haft og fremdeles har at afhjælpe, det er kun de Bestræbelser, der gøres for, at de paagældende ved en maaske større, men midlertidig Hjælp kan holdes fri af Fattigvæsenet, det er kun til disse Bestræbelser, der er Tale om, at man fra det offentlige Side vil yde Bidrag, og det er ikke til vedvarende gennem Aarene at kunne yde et vist Beløb paa 10—15—20 Kr. om Maanedet til Familier, som i Virkeligheden burde være under Fattigvæsenet.

Det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling) henstillede, om der ikke var Grund til gennem en Kommission at faa undersøgt, hvilke Fordele der vilde opnaas ved en større Centralisation af Administrationen af vore humane og sociale Love. Maa jeg nu om Kommissioner i al Almindelighed sige, at jeg ikke er nogen Ynder af at faa alt for mange af dem. Det glædede mig, at det ærede Medlem udtrykkelig understregede, at der ikke var Tale om, at man vilde have en saadan Kommission for at lade alle Reformere paa det sociale og humane Lovgivningsomraade vente, til en saadan Kommission var færdig, men at man skulde fortsætte baade med denne Lov her og med Loven om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd, og hvilke andre Love det ærede Medlem nævnedes, og at de enten paabudte eller ønskelige Reformerskulde alligevel gennemføres, selv om Kommissionen sad; derfor er jeg slet ikke saa ængstelig. Det sker undertiden, at man

har Kommissioner, om hvilke man siger, at man faar disse Kommissioner, for saa kan man saa dejligt skyde snart det ene, snart det andet Spørgsmaal fra sig; og selv om — det indrømmer jeg — alle de sociale og humane Lovgivningsspørgsmaal er vanskelige Spørgsmaal, ønsker jeg dog ikke hverken for mit eget Vedkommende eller for senere Ministeriers Vedkommende, i Særdeleshed ikke for senere Indenrigsministres Vedkommende, at de skulde kunne skyde det maaske nok noget vanskelige Spørgsmaal at skulle rette paa de bestaaende Loves Brøst fra sig under Hensyn til, at nu sad der en Kommission. Altsaa, naar det er understreget ogsaa af det ærede Medlem selv, at i saa Henseende skal ingen kunne skyde sig ind under, at der sidder en Kommission, og naar det ærede Medlem vil kunne garantere mig, at man ikke vil gøre det, vil jeg heller ikke have nogen nævneværdige Betænkeligheder ved en saadan Kommission. Men jeg skal tage det Spørgsmaal op til Overvejelse. Jeg vil dog gerne have Lov til at hævde, at vi i Indenrigsministeriet i al Almindelighed sidder inde med de fornødne Kræfter og har de fornødne Erfaringer og kan skaffe os de fornødne Oplysninger til i Virkeligheden at fremkomme med de Forslag, der maatte anses for ønskelige, naar Talen er om en Centralisation af Administrationen af de mange sociale Love. Jeg er nu ogsaa, hvad specielt angaar denne Centralisation af de mange Loves Administration, noget ængstelig for, at man maaske vil faa for megen — jeg vil nødig misforstaa, naar jeg siger — Bureaukratiisme rundt omkring i Kommunerne. Man er i de store Kommuner nødt til at have Embedsmænd, som i høj Grad skal føre de sociale Love ud i Livet, og jeg vil ikke sige noget som helst nedsettende om disse Embedsmænds Virksomhed. Jeg har netop i Dag haft Lejlighed til at udtale min Glæde over, at en saadan kommunal Embedsmand har vist, at han har efter min Mening paa en Mængde Omraader og ikke mindst med Hensyn til Spørgsmaalet om Almisserprincippet eller Retsprincippet en rigtig Opfattelse af de sociale Love. Men ikke desto mindre er det dog vistnok saaledes, at i jo højere Grad man i en Kommunalbestyrelse eller gennem et Udvalg er i Stand til at administrere de forskellige sociale og humane Love, som der er Tale om at føre ud i Livet, desto bedre er det i Virkeligheden baade for de paagældende, som skal nyde godt af dem, og ogsaa for Kommunerne selv i økonomisk Henseende. Men det er muligt, at der for